

John Macklin

Người của thời đại sau

Uyliam Setton rời cơ quan vào giờ thường lệ, chậm rãi bước dọc theo những đường phố ở Enxentto. Anh khoảng ba mươi tuổi, chưa có vợ. Anh có mái tóc hung rất lạ và đó là điều duy nhất không bình thường trong hình dáng của anh. Anh không đội mũ nên mọi người hay ngoái đầu lại nhìn mái tóc ấy khi anh đi qua. Chính anh cũng không thích mái tóc này.

Anh dừng lại bên ngoài cửa hiệu nhỏ Rutsen ở phố Luân Đôn. Qua cửa sổ anh thấy vài chiếc bàn ghế cũ và một cây đèn cổ. Anh định quay đi thì nhìn thấy ông Rutsen. Ông chủ hàng đặt một chiếc hộp gỗ nhỏ có nhiều vật bé xíu xinh xắn vào trong tủ kính. Vật thú vị nhất là chiếc nhẫn. Setton nghĩ đó là chiếc nhẫn vàng, rất cổ, có điều chẳng đẹp để gì. Thật hết cái nhẫn anh mua đã lâu ở châu Phi.

Những ngày xa xưa ấy, cha anh còn sống và ông tiêu tiền như rác. Đôi khi ông tiêu quá cả số tiền có trong tay, vì thế lắm phen cũng lặn lội. Ông gửi con trai vào một đoàn đi tham quan ở châu Phi. Ông thường nói rằng du lịch là điều rất thú vị, ông sẵn sàng xa con vài tuần và vui lòng chi phí cho chuyến đi. Rồi một hôm, Uyliam cùng các bạn anh lên đường.

Anh lưu lại Ai Cập vài tuần. Anh rất thích đất nước này và thích nhất là được ở Luxơ và Konắc. Anh không muốn rời nơi đó khi cả đoàn bay sang Tunix.

Nhưng khi thấy Tunix thì anh lại thích mê đi rồi cả Rabat nữa. Đó là những ngày đẹp nhất trong đời anh. Bây giờ trong lúc ngồi làm việc tại văn phòng anh thường nhớ lại những ngày ấy.

Chiếc nhẫn trong cửa hàng Rutsen trông giống chiếc nhẫn anh đã mua trong một cửa hàng nhỏ khi đến Luxơ. Anh đã đeo nó trong suốt các chuyến đi.

Anh nhìn xuống bàn tay, cái nhẫn Luxơ đâu rồi nhỉ? Anh cố nhớ lại.

Chắc chắn là lúc quay về nước Anh, anh vẫn đem theo. Nhưng khi cha chết, anh phải kiếm một chỗ ở. Tất nhiên là anh không có tiền. Cha anh không phải là người biết để dành tiền. Vì thế Uyliam phải làm việc, anh rất bận. Anh làm việc tại một công sở. Có một thời gian anh không đeo chiếc nhẫn ấy nữa. Nó bị mất ở đâu ấy nhỉ. Liệu cái nhẫn trong cửa hàng Rutsen có phải cái nhẫn ấy không? Cũng có thể ai đó bắt được cái nhẫn Luxơ và bán cho ông Rutsen.

Setton đi bộ về nhà và bắt đầu tìm lại chiếc nhẫn Luxơ nhưng không thấy.

Hôm sau anh trở lại cửa hàng Rutsen xem chiếc nhẫn. Rutsen lấy nhẫn trong hộp và đưa cho anh.

Anh nhận ra ngay đây không phải là chiếc nhẫn anh mua ở Luxơ. Giống thật đấy, nhưng bản thân không to như thế.

Anh hỏi:

- Ông mua thứ này ở đâu ạ?

- à, trong một hộp cùng với một loạt các thứ khác. Hộp này của một gia đình đã từng sống ở Luân Đôn cách đây đã lâu. Có một thời họ sống đâu đó bên châu Phi. Nếu anh thích tôi bán lại cho anh 3 pao đấy.

Setton xem lại chiếc nhẫn. Có mấy bức tranh nhỏ được khắc ở mặt trong.

Anh còn nhớ chiếc nhẫn của anh cũng có khắc tranh nhưng không giống những bức tranh này.

Anh mua nhẫn mang về nhà, ngồi xuống bên cửa sổ và ngắm nghía các bức

tranh, nhưng rất nhỏ, rất khó xem. Anh chẳng hiểu gì cả.

ở một chỗ anh thấy vẽ ba bông hoa và một con chim. Rồi, có một cái gì đó trông giống như đầu một người đàn ông. ở chỗ khác là hình một người đàn ông đang ngồi, một con chim và một cái chén. Sao vậy nhỉ?

Setton ngồi bên cửa sổ ngắm những thứ này rất lâu. Anh cố nhớ lại bức tranh trên cái nhãn Luxơ nhưng không thể nhớ ra được.

Anh nghĩ, nếu có thể anh sẽ khám phá ra điều gì đó về những bức tranh này.

Một hôm, vào ngày thứ bảy, anh leo lên một quả đồi đến trường Đại học.

Anh chỉ cho người đàn ông anh gặp ở cổng trường những dấu vết trên nhãn.

Người đó xem xét rất kỹ rồi bảo:

- Anh nên đưa nhãn này cho tiến sỹ Kin xem. Sáng nay ông ấy có ở trường đấy. Ông ấy sẽ bảo anh phải làm gì. Đi thẳng đến cái cửa cuối kia kìa, phòng số 6 - Anh ta vừa chỉ tay vừa nói.

Setton nói:

- Xin cảm ơn.

Tiến sỹ Kin đang cúi lên với một đồng giấy tờ. Anh đưa cho ông xem chiếc nhãn. Tiến sỹ Kin đưa chiếc nhãn lại sát cửa và ngắm ngía rất kỹ.

Kin nói:

- Trong trường hợp này không ai đọc được ký hiệu này đâu. Trông nó giống như chữ Ai Cập cổ. Anh hãy đến nói chuyện với tiến sỹ Niubi ở phố Đâuvơ, số nhà 147 ấy.

Setton nói:

- Xin cảm ơn, tôi sẽ đến đó.

Chẳng mấy chốc anh đã tìm được nhà. Một cô gái tóc đen, không đẹp lắm nhưng trông có vẻ tốt bụng ra mở cửa.

Setton nói:

- Tôi muốn gặp tiến sỹ Niubi, ông ấy có ở đây không?

Cô gái nói:

- Mời ông vào. Ông ấy là ba tôi. Tôi là Magarit Niubi.
- Tôi là Setton, Uylam Setton. Có một người ở trường Đại học mách tôi là mang chiếc nhẫn này cho tiến sỹ Niubi xem. Vì thế tôi mang đến đây - Anh đưa cho cô.

Magarit dẫn anh vào phòng làm việc. Trong phòng có hàng trăm quyển sách. Một người đàn ông đang ngồi trên ghế dựa bên cạnh lò sưởi. Ông ta không còn trẻ nữa nhưng khuôn mặt trông rất thông minh. Setton kể cho ông nghe chuyện rồi đưa chiếc nhẫn cho ông xem. Cô gái đi ra ngoài nhưng đến cửa cô ngoái lại nhìn bộ tóc của Setton.

- Mời ông ngồi, ông Setton - Niubi vừa nói vừa rất nhã nhặn vừa xem xét những dấu vết trên mặt nhẫn - Hay! Hay đấy! Thật thú vị. Ông lấy cái nhẫn này ở đâu? Rất hay!

Ông lật đi, lật lại chiếc nhẫn, miệng chép chép. Sau đó ông lại gần cửa sổ dùng kính hiển vi soi kỹ các kí hiệu.

Ông nói:

- Đây là chữ Ai Cập cổ nhưng khó đọc lắm.

Setton hỏi:

- Ông nói là tiếng Ả Rập?
- Không, không. Tôi nói đây là chữ tượng hình được dùng ở Ai Cập cách đây đã hàng nghìn năm. Chắc ông biết Champollion.
- Tôi chưa bao giờ nghe nói đến cái tên ấy.

Niubi ngạc nhiên nhìn anh và nói:

- Champollion là một người Pháp vĩ đại, người đầu tiên đọc được chữ Ai Cập. Chắc ông đã xem những chữ trên nhẫn này rồi chứ gì?
- Tất nhiên. Nhưng đây có phải tên một cô gái không ạ?
- Không, không phải là tên một cô gái. Những bông hoa này, con chim và

cái đầu nhỏ là HA. Từ HA có nghĩa là đằng sau hay ở phía sau.

Setton kêu lên:

- Đằng sau? Khắc lên nhãn một từ như thế thì thật là lạ. Tại sao người ta lại làm như thế nhỉ?

Niubi nheo mắt nhìn vào kính, nói:

- Đừng hỏi tôi, tôi không biết. Những kí hiệu kia hình như lấy từ "Quyển sách của người chết".

- "Quyển sách của người chết" là gì ạ?

- Ôi, đó là một tác phẩm rất cổ. Người Ai Cập gọi là PER EM HEU.

Ông ngẩng lên nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của Setton và cười nhẹ.

- "Quyển sách của người chết" tạo cho người Ai Cập niềm hy vọng là sẽ có một cuộc đời sau khi chết và chỉ cho họ con đường đến với hạnh phúc của thế giới mai sau. Vâng, có thể ông không quan tâm đến điều đó, mà chỉ muốn biết nghĩa của chữ viết này thôi chứ gì?

Setton nói:

- Vâng, tôi rất muốn biết.

Niubi chỉ lên bàn:

- Có một cái kính nữa ở trên bàn kia kia. Ông nhìn qua kính đó, tôi dùng cái này.

Ông lấy chiếc bút chì trên bàn chỉ vào những bức tranh nhỏ xíu khắc trên vàng.

Nhìn qua kính, Setton thấy hình hiện lên rõ hơn trước nhiều, vừa cổ, vừa lạ, nhưng có một cái gì đó rất đẹp.

Niubi nói:

- Sau chữ HA có hai dòng lên lên xuống xuống như sóng nước. Đây là ENEN, nghĩa là "không". Rồi một dòng nữa là hình một người ngồi. Đó là TA-A, ở đây có nghĩa là "tôi sẽ đề".

Setton nhìn vào mắt ông Niubi. Không biết vị giáo sư này có nói thật không? Chắc ông phải biết rõ về lại chữ này. Thật lạ lùng và khác thường.

Setton nhìn lại chiếc nhẫn và nói:

- Sau đó lại có một con chim. Có đúng là con chim phải không ạ? Và có vài cái chân nữa phải không, thưa giáo sư?

- Đúng, và một cái giống cái chén. Đúng. Con chim là AQ nghĩa là "đi qua". Cái chén là K, nghĩa là "Anh". Vậy nghĩa toàn câu là "anh đi qua". Những cái chân chỉ rằng chúng ta đang đi, nghĩ về đi hoặc đứng, đại loại như vậy. Cho nên, thưa ông Setton, nhẫn của ông nói rằng: "Đằng sau, tôi sẽ không để anh đi qua".

Niubi đặt bút chì lại trên bàn và hai người đàn ông nhìn nhau vẻ ngờ ngợ.

Setton cũng bỏ kính xuống. Tiến sỹ Niubi đưa trả anh cái nhẫn.

Niubi hỏi:

- Ông tìm thấy cái nhẫn này ở đâu?

Setton bèn kể lại câu chuyện. Vừa lúc đó, cô gái thò đầu vào cửa hỏi:

- Xong chưa ba? - Cô vừa hỏi vừa nhìn đồng hồ.

Ông trả lời:

- Xong rồi, xong rồi con vào đi. Ông Setton có một chiếc nhẫn cổ rất hay đây này. Con xem một chút đi. Ba và ông Setton đã cùng xem, tuyệt lắm đấy!

Setton đưa cho cô xem chiếc nhẫn rồi quay sang phía tiến sỹ Niubi. Anh hỏi:

- Thưa ông, người ta làm thế thế nào mà khắc những thứ chữ lạ lùng ấy vào chiếc nhẫn vàng này được ạ? Mà ai khắc cơ chứ?

Niubi trả lời:

- Rõ ràng cách đây lâu rồi có một người Ai Cập đã khắc những chữ đó vào nhẫn. Ta thấy đây, chữ rất cổ và nay không còn mấy người viết nữa. Bây giờ có ai cần dùng đến thứ chữ này nữa đâu. Không! Chữ được khắc cách đây

hàng nghìn năm rồi. - Ông lấy chiếc nhẫn từ tay Magarit đưa lại cho Setton, rồi nói:

- Từ trước đến giờ tôi chưa hề trông thấy chiếc nhẫn kiểu này.

- Còn tôi, thì đã một lần - Setton nói.

Niubi kêu lên:

- Một lần rồi ư?

Xem ra Niubi có vẻ ngạc nhiên lắm. Ông lặng hẩn người đi.

- Hai nhẫn? Một chiếc nữa giống chiếc này ư? Thế ông thấy chiếc nhẫn kia ở đâu? - Niubi nhìn mái tóc của Setton rồi quay sang Magarit, âu yếm nói:

- Con, con mời ông Setton ăn một chút gì đi. Rồi ông ta sẽ cho chúng ra biết thêm về những chiếc nhẫn Ai Cập. Ông có rồi không, ông Setton?

- Rất cảm ơn. Tôi rất vui được ở lại. Ông thật là tốt.

Magarit đặt thêm chỗ cho phòng ăn. Hai người vừa đi vừa nói chuyện.

Niubi nói:

- Ông Setton, hãy kể cho chúng tôi nghe về chiếc nhẫn kia mà ông đã có lần trông thấy đi.

Setton chậm rãi kể:

- Tôi thấy nhiều lần - Setton nói trong lúc họ cùng ngồi vào bàn. Tôi đã từng đeo nó. Cách đây mấy năm, tôi có đến châu Phi. Tôi trông thấy nó trong một cửa hàng ở Luxơ. Nó làm cho tôi thích thú, thế là tôi mua ngay. Nó cũng có chữ biết ở mặt trong như cái này; nhưng tôi cho rằng chữ viết không giống nhau. Hơn nữa, chiếc nhẫn kia to hơn, chắc chắn là thế.

- Thế bây giờ chiếc nhẫn đó ở đâu?

- Tôi không biết, tôi mua nó ở châu Phi và đeo trong suốt chuyến đi. Rồi khi tôi về nhà, tôi vẫn đeo nó. Nhưng rất tiếc là bây giờ tôi chẳng tìm thấy chiếc nhẫn ấy ở đâu cả. Có lẽ tôi đánh mất rồi, nhưng cũng chẳng có gì quan trọng.

Niubi nói bằng một giọng trầm trầm:

- Quan trọng chứ. Ông nên cố tìm đi, nếu có thể được. Rồi xin ông mang ngay lại đây, nếu ông tìm thấy. Ông Setton ạ, tôi muốn đọc những chữ viết trên đó. ông nói là trên nhẫn có chữ viết phải không?

- Vâng, chắc chắn là có và cả mấy hình vẽ nữa. Người bán hàng ở Luxơ đã chỉ cho tôi xem khi ông ta bán nhẫn cho tôi. Nhưng tại sao ông lại quan tâm như vậy?

- Vì nó làm tôi nhớ lại một câu chuyện xảy ra cách đây đã lâu. Đó là một câu chuyện Ai Cập, một chuyện lạ kì, rất lạ kì! - về trăm tư ông nhìn xuống bàn một lúc rồi nói tiếp - Câu chuyện cổ ấy nói về một người đàn ông đeo trên một ngón tay hai chiếc nhẫn. Hai nhẫn, thấy không! Cho nên tôi rất thích thú khi ông nói cho tôi biết là còn một chiếc nhẫn nữa. Những người Ai Cập gọi người này là "người của thời đại sau".

- Tại sao người ta lại gọi anh ta như thế hả ba? - Magarit kêu lên bằng một giọng ngạc nhiên.

Ông bố nói:

- Ba không rõ lắm. Một hôm gặp người lạ mặt này ở Akhetten một địa điểm cách Cariô khoảng hai trăm dặm. Bây giờ gọi là Tel-el-Amarna.

- Tel-el-Amarna? - Setton kêu lên.

- Vâng, họ thấy một người ở đấy nhưng không mặc quần áo Ai Cập. Anh ta không có bộ tóc sẫm như họ. Hình như họ cho rằng anh ta rơi xuống từ nơi mặt trời đang lặn. Họ luôn luôn nghĩ rằng đất nước ở nơi mặt trời đang lặn là một nơi đẹp tuyệt vời. Đó là mảnh đất của hạnh phúc.

Setton hỏi:

- Thế người này đeo hai chiếc nhẫn ạ? Có phải ông nói rằng hai chiếc nhẫn ấy được đeo ở trên cùng một ngón tay?

- Đúng. Và anh ta có bộ tóc vàng.

- Có lẽ đây là một trong những chiếc nhẫn đó - Magarit kêu lên. - Và có lẽ cái nhẫn ở Luxơ của ông Setton là chiếc kia!

- Có thể thế. Nhưng tất nhiên là có hàng nghìn chiếc nhẫn cổ.

Ông có vẻ có những ý nghĩ lạ lùng về những điều này, nhưng không nói gì hơn nữa.

Đến chiều Setton lững thững đi bộ về nhà và uống trà. Anh tìm lại chiếc nhẫn Luxơ nhưng không thấy. Anh ngồi suy nghĩ.

"Chiếc nhẫn ấy ở đâu nhỉ? Anh để đâu khi trở về Anh?"

Anh nhớ đến một chiếc hộp nhỏ màu xanh mà anh mang theo sang châu Phi. Bây giờ hộp ấy ở đâu? Anh đứng dậy và bắt đầu đi tìm. Cuối cùng anh thấy nó ở dưới gầm giường, sát cạnh tường. Anh với cái hộp và mở ra. Trong hộp vẫn còn một vài thứ: một trang của tờ báo có ảnh anh và những người khác trong đoàn đi, một chiếc bút chì gãy, một vài tờ báo chẳng có giá trị gì, và ôi, ở dưới đáy hộp giữa vài chiếc vé xem phim cũ rích và giấy thanh toán tiền khách sạn là chiếc nhẫn!

Đúng! Chiếc nhẫn!

Anh nhìn thật kỹ, nó rất bản, đúng là chiếc nhẫn anh mua tại cửa hàng ở Luxơ cách đây nhiều năm. Anh cạo nó vào áo cho sạch rồi quay lại ngồi trên ghế cạnh cửa sổ.

Anh đặt hai chiếc nhẫn Luxơ cạnh nhau và ngắm nghía chúng. Anh nhớ rất chính xác. Chiếc nhẫn Luxơ rộng bản hơn và chữ viết ở mặt trong khác hẳn. Anh cầm mỗi tay một chiếc rồi nhìn thật kỹ.

Anh giơ chiếc nhẫn Luxơ ra ánh sáng một lần nữa rồi đeo chiếc nhẫn kia vào tay mà chẳng biết dùng làm gì, cuối cùng đành đeo nốt vậy. Trong tích tắc khi hai chiếc nhẫn vừa chạm nhau thì xảy ra một việc làm anh kêu lên và nhảy ra khỏi ghế.

Chuyện gì vừa xảy ra thế nhỉ? Anh tự nghĩ. Anh đứng cạnh cửa sổ, một tay

đặt lên ngực, đôi mắt anh nhắm lại. Anh cố nhớ lại thật rõ.

Hình như có cái gì nhói vào tim anh khi hai chiếc nhẫn vừa chạm nhau. Một cảm giác bùng bùng thoáng chạy qua tim anh. Đồng thời trong óc anh hiện lên hình ảnh một con sông rộng lớn với những con thuyền kỳ lạ đang chạy trong ánh nắng chói chang của một ngày nóng nực. Bây giờ anh vẫn còn nhớ là có một con lừa trên một chiếc thuyền. Một vài người đang đứng bên bờ sông nhưng cách ăn mặc của họ không giống như ngày nay. Có một cái gì đó không bình thường. Ngay cả những ngôi nhà dưới ánh mặt trời nóng bỏng cũng kỳ lạ. Dọc theo hai bên đường là rừng cây với những chùm hoa đỏ. Dưới rừng cây những con chim trắng đang nhảy nhót.

Anh lại ngồi xuống, không còn nhớ được gì thêm nữa. Anh có một cảm giác là lạ như tim anh không còn bùng bùng lên nữa. Anh nghĩ rằng con sông ấy là sông Nin, nhưng không phải là sông Nin anh vẫn hằng nhớ.

Đêm đó, trước khi đi ngủ anh đặt hai chiếc nhẫn trên bàn cạnh giường. Anh ngủ mê mết và nằm mơ. Sáng dậy anh cũng không nhớ gì nhiều lắm về những giấc mơ ấy nhưng chắc chắn không phải những giấc mơ về nước Anh. Anh ngồi xuống cạnh giường, lồng hai chiếc nhẫn vào hai ngón tay út rồi mơ màng ngồi ngắm chúng.

Anh từ từ đưa hai ngón tay út lại gần nhau. Trước khi chạm nhau thì không có điều gì xảy ra. Nhưng khi chúng chạm vào nhau anh lại trông thấy dòng sông lớn và lại có cái gì đó như lửa đốt bùng lên trong trái tim anh. Nó làm anh bối rối một chút nhưng không giống lần trước.

Hôm đó ở cơ quan anh đâm ra lảm lì. Buổi tối anh trở lại phố Đâuvơ, Magarit ra mở cửa. Cô kêu lên:

- Ôi, ông Setton! Xin mời ông vào! Rất vui được gặp lại ông.

- Tôi đã tìm thấy chiếc nhẫn kia. - Anh lúng túng nói.

Nghe thấy tiếng anh, Niubi bước ra khỏi phòng làm việc, kêu lên:

- Tìm thấy ư? Cho tôi xem nào! Vào phòng này, ông Setton.

Niubi mang chiếc nhẫn lại gần cửa sổ nhìn kỹ những dấu khắc trên mặt nhẫn rồi khe khẽ nói:

- Tuyệt! Rất tuyệt! Hãy cầm lấy kính, ông Setton!

Hai người đứng sát vào nhau bên cửa sổ. Setton cầm chiếc nhẫn. Họ nhìn những bức tranh nho nhỏ qua kính lúp.

- Ông có thể nhìn thấy hầu hết các bức tranh đây - Niubi vừa nói vừa dùng bút chì chỉ như lần trước - Ông lại trông thấy chữ EN phải không? Đây, thấy không. Giống như chữ ENEN trên chiếc nhẫn kia nhưng ở đây chỉ có một đường sóng; nó là một phần của từ. Có một cái giống như ngôi nhà tầng ở đằng trước, còn một số dấu nữa. Từ đó là KHENT nghĩa là "ở đằng trước". Setton chẳng nói gì. Anh hầu như chẳng hiểu gì về cái thế giới kỳ lạ này, nhưng anh lại rất muốn nghe và sẵn sàng tin mọi điều.

Niubi nói tiếp. Càng nói ông càng thấy say sưa. Ông chỉ vào một phần của cái nhẫn. Ông nói:

- Dấu hiệu này là KGER, nghĩa là "đổ xuống". Ông nhìn thấy một người nằm xuống trên mặt đất đây.

Setton hỏi hộp nói:

- Sau đó còn một cái nữa ông ạ.

Niubi lấy cái nhẫn từ tay Setton và nhìn thật kỹ.

- Đúng! - Ông nói - Mắt ông tinh lắm. Để tôi xem nào. à, đây là con số. Một số lớn. Gì thế này nhỉ? à, 3333, chắc thế. Đúng, 3333. Còn ký hiệu kia, gần đó là NEKHT. Tại sao lại có con số nhỉ? Mà tại sao lại à 3333?

Setton nói:

- Có thể 3 là con số có sức mạnh.

Niubi cũng không biết chắc. Ông quay ra phía cửa sổ suy nghĩ giây lát rồi nhìn vào kính.

NEKHT nghĩa là "khỏe". - Ông nói tiếp - Dấu tiếp theo là AN, nghĩa là "trở lại". Rồi có một bức tranh mặt trời. Đó là dấu hiệu Ikhan-ton dùng khi ở Tel-el-Amarna cách đây đã lâu. Ông ta không sống ở Tebes mà sống ở một thành phố mới. Ông có nhớ không? Người ta thấy cái người đeo hai chiếc nhẫn ở Tel-el-Amarna.

- Vâng, có! - Setton dừng lại suy nghĩ rồi nói tiếp. - Nhưng tôi không nhớ được tất cả những từ ông đã đọc trên nhẫn.

Niubi nói:

- Tất nhiên rồi. Chúng ta sẽ chép lại các từ của hai chiếc nhẫn. Hãy bắt đầu bằng chiếc nhẫn mà anh mang lại đây trước.

Ông lấy một tờ giấy và viết: "Đằng sau tôi sẽ không để anh đi". Rồi ông nhìn chiếc nhẫn thứ hai và viết: "ở đằng trước. Ngã xuống. Khỏe. 3333. Trở lại. Mặt trời".

Ông nói:

- Có thể thôi. Đây là những từ khắc trên nhẫn cách đây đã lâu.

Hai người nhìn tờ giấy trên bàn. Niubi nói:

- Mặt trời không có nghĩa gì lắm. Nó chỉ cho chúng ta biết là những chiếc nhẫn đó vốn ra đời từ Tel-el-Amarna vào thời đại của Ikhan-ton. Có thể thôi.

Magarit hỏi:

- Cả hai nhẫn hả ba? Nhưng chỉ có một chiếc là có mặt trời thôi ba ạ.

- Ba chắc là cả hai nhẫn cùng làm một lúc - Niubi nói một cách thận trọng.

Magarit nói:

- Những từ kia hình như chẳng có nghĩa gì cả.

Ba cô trả lời:

- ờ... chắc người ta không bao giờ khắc chữ lên nhẫn mà chẳng có lý do gì.

Con người không mất công viết những điều vô ích. Chúng ta hãy nghĩ xem nào, có thể những chiếc nhẫn này đã không được đeo cùng nhau nhiều năm

rồi. Hàng ngàn năm chẳng hạn, ai biết được. Nhưng cuối cùng ông Setton đưa chúng lại với nhau.

Niubi ngừng lại, hai người thấy trong mắt ông có điều nghi ngại. Bỗng ông hỏi:

- Cái nhẫn của ông ở đâu ra? Tôi muốn hỏi cái nhẫn Luxơ, có phải ông tìm thấy ở Luxơ không?

Setton vội đáp:

- Không. ở Tel-el-Amarna, cái địa điểm trong câu chuyện của ông ấy. Người bán hàng bảo thế. Ông ta đã kể cho tôi biết về bức tranh mặt trời trên chiếc nhẫn đấy.

Niubi gật đầu:

- Vâng, tôi cũng nghĩ như vậy. Có lẽ chiếc nhẫn bị mất ở đó đã lâu.

Setton nói giọng sốt sắng:

- Ông chưa giảng cho chúng tôi nghe hết ý nghĩa của những từ ấy. Tôi cũng chẳng thêm hiểu gì cả. Tại sao chúng ta phải ngã xuống? Chúng ta có ngã đâu, hãy nhìn chúng ta.

Có một cái gì đó kỳ lạ và vui vẻ, như muốn lôi cuốn trái tim anh ra ánh sáng về phía mặt trời. Nhưng nét mặt Magarit có vẻ đăm chiêu. Cô cũng đang nghĩ về những từ trên chiếc nhẫn.

Cô lẩm bẩm:

- Có lẽ một chiếc nhẫn phải ở trước, một chiếc nhẫn ở sau.

Cha cô kêu lên:

- Đúng thế! Phải rồi, đó là nghĩa của từ trên nhẫn. Đặt cái này sau cái kia trên cùng một ngón tay. Nếu làm thế, một chiếc nhẫn sẽ ở trước và chiếc kia sẽ ở sau.

Setton nói:

- Nhưng đây là nếu tôi dùng ngón tay này chỉ vào một cái gì đấy, chứ nếu

ngón tay tôi chỉ xuống đất thì cái này sẽ ở trên cái kia, chứ không phải ở sau.

Niubi reo lên:

- A, thế thì hãy chỉ vào một cái gì đi! Đưa cho tôi hai chiếc nhẫn nào. Tôi sẽ làm như vậy.

Setton vội nói:

- Ồ, không. Nếu định làm thế thì để tôi làm cho.

- Xin cẩn thận đấy!

Magarit nói:

- Chúng ta chứ biết gì những mãnh lực kỳ lạ của Ai Cập cơ mà. Chúng ta chưa hiểu những vật này. Có lẽ nên vứt chúng đi, đừng bao giờ đeo nữa.

- Ồi, không nên làm thế - Setton kêu lên. Hình như anh đeo hai chiếc nhẫn vào một ngón tay theo đúng trật tự. Nhẫn lại chạm vào nhau. Dòng sông ảo vọng của anh lần này hiện rõ hơn, và không có gì tác động vào trái tim anh cả.

Setton chỉ vào con chó nhỏ đang chạy quanh trong vườn nhà bên cạnh. Hai bố con ông Niubi lặng lẽ theo dõi anh.

Có một cái gì đó vô hình đánh vào sườn con chó. Nó khẽ kêu lên một tiếng, rồi tự nhiên vắng đi hai ba phút qua vườn, đập vào một cái cây, nằm đờ trên mặt đất, bất động.

- Có vật gì đập vào con vật thì phải - Magarit nói nhỏ.

Setton tháo một chiếc nhẫn ra đeo vào tay kia. Trông thấy khuôn mặt của hai bố con, anh bật cười. Rồi hỏi:

- Ông vào cô thấy không? Tôi đã không cho nó chạy qua. Nhớ không? Tôi đã không để cho nó thoát, phải không? Nó ngã xuống rồi.

- Nó ngã xuống như thể một con vật kiệt sức - Magarit tỏ vẻ không vui. -

Con chó khôn khở, nó đã làm gì mà ông giết nó.

Niubi nói:

- Nào, chúng ta hãy ra xem con vật nào, có lẽ nó không chết đâu.

Nhưng đến cửa nhà bên cạnh, họ thấy ông chủ và bà vợ đi vắng. Họ đành trở lại phòng làm việc của Niubi.

Năm phút trôi qua, con chó bắt đầu cựa. Khoảng mười phút sau, nó lăn một vòng uể oải đứng dậy, giống như một con chó mới mua rồi nhìn quanh vườn, nó bước loạng choạng rồi lại chạy loanh quanh như trước.

Setton rất buồn rầu khi rời ngôi nhà. Về đến nhà, anh vẫn nghĩ luẩn quẩn tới con chó. Anh ngồi xuống, nhìn lại hai chiếc nhẫn trên ngón tay. Chúng có một sức mạnh kỳ lạ và đen tối mà anh không hiểu nổi. Tại sao lại xảy ra chuyện ấy? Những điều xảy ra có ý nghĩa gì?

Bản thân anh cũng thấy rất lạ. Anh không ốm mà cũng không phải là không vui. Chẳng có điều gì rắc rối cả. Nhưng rõ ràng trong anh có điều gì đó là lạ và thế giới bên ngoài đã bắt đầu khác đi rồi. Căn phòng của anh nhìn như cũng khác đi. Khi anh nghĩ về phòng làm việc của mình anh thấy nó cũng có vẻ khác lạ. Khi anh nghĩ về công việc của mình, nó cũng trở nên kỳ lạ - kỳ lạ và vô ích. Anh nhìn qua cửa sổ, nhìn chiếc ô tô trên đường. Chiếc xe trông thật kỳ quái.

Tối hôm đó anh đi dạo mát một mình ở vùng ngoại thành. Anh lại gần một con ngựa đang đứng ngoài cánh đồng. Anh đeo hai chiếc nhẫn và như lần trước rồi lại chỉ vào con ngựa. Nó ngã nhào xuống đất.

Mười phút sau, con ngựa đứng dậy và bắt đầu ăn cỏ. Setton bỏ đi cho đến lúc đã cách con ngựa khoảng nửa dặm, mới ngoái lại mà vẫn còn nhìn thấy nó.

Anh lại đeo hai chiếc nhẫn vào ngón tay theo trật tự đã định rồi chỉ vào con ngựa một lần nữa. Sức mạnh của nhẫn không hề yếu đi. Hình như có cái gì đó đập vào đầu con ngựa làm nó ngã vật xuống, giống như một con vật sắp chết. Mười phút sau nó đứng dậy và bắt đầu ăn cỏ.

Setton trông thấy quả đồi trước mặt, cách khoảng một dặm. Anh trèo lên đỉnh đồi. Từ đó anh chỉ vào con ngựa một lần nữa, con ngựa lại ngã xuống. Như vậy sức mạnh của nhắt không yếu đi, dù khoảng cách xa dần.

Trên đường về phố, bỗng anh nghe thấy có tiếng kêu ở phía trước. Thì ra hai người đàn ông đang đánh nhau. Họ đâm vào mắt nhau, chảy máu dọc má xuống mồm. Một cô gái đang mãi nhìn cảnh tượng ấy thì trông thấy Setton. Cô kêu lên:

- Ôi, ông hãy can họ đi! Can họ đi, kéo họ chết mất. Cô chỉ vào dòng máu.

Nhìn Setton đeo nhắt vào tay, cô bực tức:

- Đừng đứng ì ra thế, can họ đi chứ!

Anh chỉ vào hai người đàn ông. Cuộc ẩu đả ngừng lại ngay. Cả hai người nặng nề ngã xuống.

Setton vội bước đi. Anh không muốn phải trả lời câu hỏi của cô gái. Cô gái nhìn anh ngạc nhiên.

Ngày hôm sau anh đến kể cho ông Niubi nghe về con ngựa và cuộc ẩu đả.

Magarit cũng vào phòng nghe câu chuyện.

Setton nói:

- Chúng ta phải thử nghiệm vào một số trường hợp khác xem sao. Tôi sẽ đeo nhắt vào chỉ vào người lái xe. Như vậy sự thể sẽ ra sao?

Magarit kêu lên:

- Không được làm thế. Người lái xe sẽ không điều khiển được tay lái và ô tô sẽ vọt ra khỏi đường, có thể nó sẽ đâm vào xe khác hoặc vào một cái nhà nào đấy.

- Thế nếu tôi chỉ vào một chiếc máy bay? - Setton nói, - nhớ rằng cách hàng dặm nhắt và buộc một con ngựa phải ngã đấy nhé!

Niubi nói:

- Như vậy anh sẽ hạ chiếc máy bay đó. Không ai trong chiếc máy bay sẽ có

thể cử động được trong vòng mười phút, và biết bao nhiêu sự việc xảy ra với máy bay trong vòng mười phút ấy.

Setton ngáp ngừng:

- Cho nên trong một cuộc chiến tranh...

Niubi cắt ngang:

- Trong chiến tranh, anh có thể ngăn máy bay lại và nếu anh chỉ vào xạ thủ, súng của họ sẽ trở thành vô dụng. Có thể anh ngăn được cả chiến hạm, làm cho nó xoay hướng và đâm vào nhau. Chắc chắn súng của chiến hạm cũng sẽ trở thành vô dụng một khi xạ thủ không cử động được nữa. Lính cũng sẽ ngã xuống... - Ông ngừng lại - chúng ta phải đi Luân Đôn thôi.

Setton ngạc nhiên:

- Đi Luân Đôn ư? Tại sao?

- Để nói cho một người nào đó trong chính phủ biết sức mạnh của những chiếc nhẫn này.

- Chính phủ không ở Luân Đôn - Setton vừa nói vừa đưa tay dụi mắt.

- Không ở Luân Đôn... - Magarit kêu lên - ông định nói gì thế?

Setton giận dữ:

- Tất nhiên, chính phủ không ở Luân Đôn mà ở Uast. - Anh nhắm mắt lại và ngồi xuống ghế.

Cô hỏi:

- ở đâu cơ?

Anh nói giọng trầm trầm.

- ở Uast. Cô phải biết thế chứ! - Anh ngừng lại một chút rồi nói tiếp - chờ một chút, tôi nhầm rồi. Tôi chắc bây giờ nó đã chuyển đến một chỗ nào đó rồi.

- Nhưng ông nói Uast là chỗ nào? Tại sao ông không gọi theo cái tên thông thường?

Niubi chen vào:

- Ông ấy không thích thế. Ông muốn đến Thebes phải không?

Magarit rất ngạc nhiên khi ba cô nói rằng Uast là cái tên rất cổ xưa của Thebes, gần Luxor ở Ai Cập.

Cả hai rất ngạc nhiên nhìn Setton. Đôi mắt cô gái ánh lên một tia sợ hãi.

- Ông Setton, thứ hai này ông có đi Luân Đôn được không? - Niubi hỏi.

- Không ạ.

- Một ngày nào đó trong tuần sau vậy nhé. Chúng ta nên cho Raulison xem nhẵn. Ông ta là một người có tài, biết rất nhiều chuyện lạ.

Setton không có vẻ khẳng định lắm nhưng anh cũng nói là anh có thể đi vào ngày thứ năm.

Tối hôm đó, anh đi xem phim. Anh muốn đem nhẵn ra thử một lần nữa.

ánh sáng trong rạp vừa tắt, phim thời sự bắt đầu. Sau đó đến phim về loài ngựa và những người cưỡi ngựa. Những chàng kỵ mã phi nhanh qua vùng thôn dã đuổi bắt tên ăn cắp.

Setton đeo nhẵn vào tay theo trật tự đã định, chỉ vào màn ảnh. Chẳng có gì xảy ra cả, những chàng kỵ mã vẫn phi ngựa.

- Xin ông bỏ tay xuống. - Một giọng nói phía sau kêu lên - Tôi chẳng nhìn thấy gì cả.

Setton quay lại:

- Xin lỗi.

Anh đang nghĩ đến phim. Thế là nhẵn không ngăn được cảnh vật trên phim. Có lẽ nó chỉ có tác dụng đối với vật sống thôi.

Nửa giờ sau có tiếng một người phụ nữ kêu ở phía cuối rạp: "Cháy! Cháy!".

Setton quay ngoắt lại. Anh trông thấy một đám lửa ở cuối rạp. Mọi người nhảy ra khỏi chỗ ngồi lao về phía cửa, nhưng không ai ra được vì họ cùng ủa ra cửa một lúc. Nhiều người bắt đầu đánh nhau.

Cô gái ngồi cạnh Setton định chạy về phía đám đông ở cửa ra vào nhưng Setton đã kéo cô lại, và nói:

- Cứ ở đây, ở đây an toàn hơn.

Anh nhìn lại phía cuối rạp. Đám cháy rất nhỏ nhưng không ai để ý cả. Mọi người đều cố lao ra cửa.

Đám đông ồn ào. Một người phụ nữ ngã xuống bị người đàn ông dẫm lên tay. Bà ta kêu lên nhưng không ai nghe thấy vì quá ồn. Trong đám người đang chen đẩy nhau, bà cố gượng dậy nhưng không nổi.

Setton đeo nhẫn chỉ vào giữa đám người đang xô đẩy nhau. Cả đám người ngã xuống. Anh lại chỉ vào mấy người đang chen lấn, họ cũng từ từ ngã xuống.

Một giọng nói từ phía cuối rạp yêu cầu mọi người về chỗ ngồi vì đám cháy đã tắt. Nhưng chẳng ai ngồi xuống cả. Họ đều ra về. Một lúc sau những người nằm dưới sàn đứng cả dậy và ra về. Họ không thích đám cháy mà cũng không thích những chuyện xảy ra; họ chẳng hiểu ra sao cả. Cô gái cũng đi về nhưng trước khi đi cô nhìn Setton với một vẻ lạ lùng. Setton cũng ra khỏi rạp chiếu bóng.

Một người đàn ông cùng đi với anh nói:

- Lạ thật. Tôi không hiểu, còn ông?

- Hiểu cái gì cơ?

Người đàn ông nói:

- ờ... các cuộc chen lấn tự nhiên dừng lại. Mọi người ngã xuống. Tiếng ồn ào cũng dứt. Tôi chưa trông thấy cảnh ấy bao giờ. Ông có hiểu không?

- Không.

Đúng thế, Setton không hiểu nổi mãnh lực của chiếc nhẫn. Nhưng anh chú ý thấy một điểm, bây giờ cứ mỗi lần anh dùng đến nhẫn thì những hình ảnh xa xưa trong óc anh lại rõ rệt hơn một chút.

Ngày hôm sau trên báo chủ nhật có đăng tin: "Đám cháy ở rạp chiếu bóng. Mọi người không thoát ra được. Chuyện gì đã xảy ra? Một sức mạnh kỳ lạ đã ngăn các cuộc xô đẩy. Ai là người đã chỉ tay?".

Vào ngày thứ năm, Setton đi Luân Đôn với ông Niubi. Ông ta dẫn anh đến gặp Raulison trong một ngôi nhà táng lớn ở Coluehall. Họ kể cho Raulison về những chiếc nhẫn và chỉ cho ông xem các dòng chữ cổ. Raulison có vẻ rất thích thú.

Raulison nói:

- Tôi muốn được tận mắt chứng kiến chuyện này. Mời các ông theo tôi.

Ông lấy ô tô đưa hai người ra khỏi Luân Đôn và đi về một vùng nông thôn.

Ô tô lại gần một cánh đồng. Họ ra khỏi xe, một con lừa đang lặng lẽ ăn cỏ.

- Nào, mời ông biểu diễn.

Setton đeo nhẫn theo trật tự đã định và chỉ vào con lừa. Con vật ngẩng lên nhìn ba người rồi chạy mất. Nó không ngã và cũng chẳng có biểu hiện gì bất bình thường. Khi nó chạy sang đến cánh đồng bên kia nó lại tiếp tục ăn cỏ.

Raulison nói bằng một giọng lạnh lùng:

- Tôi đang chờ ông đây.

Setton chỉ vào con vật thêm một lúc nữa nhưng nhẫn tỏ ra vô dụng.

Niubi nói bằng một giọng ngạc nhiên:

- Nhẫn mất sức mạnh rồi sao?

Raulison bực mình nói:

- Chúng ta chỉ mất thời giờ ở đây thôi. Hãy lên ô tô đi nào, tôi đang rất bận.

Trên đường đi, Setton chỉ vào một con chim rồi một vài con chó. Chẳng có gì xảy ra cả. Anh nhìn kỹ chiếc nhẫn trên tay, rõ ràng anh vẫn đeo đúng quy định.

- Tôi thật không hiểu nổi - Setton vừa đi vừa thắc mắc - mới hôm qua nhẫn vẫn còn sức mạnh.

Đưa họ về nơi làm việc của mình, Raulison chia tay họ trong tâm trạng không vui. Hai người gọi tắc xi ra ga rồi buồn bã đáp tàu về nhà.

Từ trên cửa sổ con tàu, Setton chỉ vào một vài con vật trên cánh đồng, nhưng nhìn vẫn tỏ ra bất lực.

Sau khi đến Anchester, hai người đến phố Đâuvơ. Magarit pha trà mời họ uống. Họ kể lại cho cô nghe câu chuyện đáng buồn ấy và tất cả đều lặng đi.

Lát sau, Niubi nói:

- Cho tôi xem lại chiếc nhẫn to bản.

Setton đưa nhẫn cho ông. Niubi nhìn kỹ các con số và trả lại cho Setton, rồi ngồi xuống ghế, suy nghĩ lao lung.

Cuối cùng ông nói:

- Chúng ta chưa nghĩ nhiều đến con số. Ông còn nhớ không? 3333. Tại sao lại có số đó trên nhẫn? - Không thấy ai trả lời ông lại nói tiếp - Năm nay là năm bao nhiêu nhỉ?

- Năm 1967 ba ạ - Magarit trả lời - Ba biết rõ rồi còn gì?

Niubi nhìn ra phía cái bàn gần cửa sổ. Trên bàn chỉ có một quyển sách. Ông đứng dậy bước đến bên bàn và mở một quyển sách ra. Vừa lật vài trang ông vừa nói:

- Tôi không bao giờ nhớ ngày tháng. Ta biết cái nhẫn này được làm từ thời Ikhan-ton, Ikhan-ton chết năm nào nhỉ? Ông ấy ở Tel-el-Amarna năm nào? Hai người kia nhìn Niubi không nói gì. Niubi mang quyển sách về ghế ngồi và lật thêm trang nữa.

- Đây rồi! - Ông vừa nói vừa đọc thật nhanh - Ikhan-ton! Đúng. Có vợ.

Đúng! "Mặt trời. Người cho cuộc sống". Chúng ta biết những điều này rồi.

Ngày tháng đâu? Cứ lúc nào cần đến là không tìm thấy. Chết, 17 năm sau.

Đúng! Đúng! Ôi, đây rồi. Ikhan-ton 1375 - 1358. Một con người kỳ lạ.

- Ba nói ngày tháng nào ạ? - Magarit hỏi.

Niubi nhìn trang sách:

- 1375 - 1358, tất nhiên là năm tháng trước công nguyên. Lúc đầu ông ta ở Thebes. Hình như ông ta đi đến Tel-el-Amarna khoảng năm 1370. Và có lẽ một số kẻ thù của ông ta cũng theo ông ta đến đó từ Thebes. Tất nhiên có nhiều người không thích ông ta.

Setton hỏi:

- Thế tại sao ông lại nghĩ đến ngày tháng?

- Để tìm ra tuổi của nhẵn. Cứ giả sử rằng nhẵn được làm ra ngay sau khi Ikhanon đến Tel-el-Amarna. Có lẽ làm vào khoảng 1366 trước công nguyên. Tôi cho là đúng khoảng đó. Từ dạo ấy đến nay đã bao nhiêu năm trôi qua rồi nhỉ? Tức là khoảng 1366 trước công nguyên cho đến nay.

Magarit lấy bút chì, một mảnh giấy và bắt đầu viết: "1366 năm trước công nguyên, và 1367 năm sau đó". Ồ!- Cô ngừng lại nhìn vào tờ giấy.

- Gì thế cô? - Setton hỏi.

Cô kêu lên:

- Tổng cộng là 3333 năm. Đúng là con số ghi trên nhẵn. - Magarit nói.

- Tôi cũng nghĩ thế, vậy thì nhẵn nói gì? "Khoẻ. 3333". Tôi đang nghĩ về từ này. Có lẽ chiếc nhẵn chỉ sức mạnh trong 3333 năm. Bây giờ là điểm kết thúc. Điểm kết thúc! Thế là nhẵn đã mất sức mạnh. Ôi tại sao lại không tìm ra chiếc nhẵn sớm hơn ông Setton?

Một câu trả lời đầy vẻ giận dữ và ngạc nhiên:

- Đừng gọi tôi là Setton, tên tôi là Setti, như ông đã biết đấy.

- Setti á? - Magarit kêu lên.

- Vâng, Setti.

Cái tên kỳ lạ này làm cho bầu không khí trong phòng đượm vẻ buồn. Cái tên ấy như hiện về từ thế giới bên kia - một thế giới lạ kỳ, xưa kia đập vào tai hai người, khác nào tiếng gọi của thần chết. Một bóng đen len vào suy nghĩ

của hai cha con Niubi.

- Setti là một cái tên cổ Ai Cập chứ không phải tên anh.

- Xin lỗi - Setton vừa nói vừa dụi mắt, đứng dậy, đi đi lại lại. - Tôi chẳng hiểu gì cả. Tại sao tôi lại nói thế? Còn một điều nữa mà tôi cũng không hiểu. Tại sao lại có từ "trở về" viết trên nhãn đằng sau số 3333?

Magarit bực tức kêu lên:

- Ôi, chẳng có ý nghĩa gì đâu. Bây giờ nhãn đã mất sức mạnh thì chữ viết chẳng có ích gì.

Setton nói:

- Không nên quả quyết như vậy, có thể bây giờ nó không còn sức mạnh nhưng tôi chưa thử ngược lại.

- Thế nghĩa là thế nào? - Niubi hỏi.

- Tôi định đặt cái nhãn sau lên cái nhãn trước.

Magarit ngăn lại:

- Ôi! Đừng. Ông đừng bao giờ làm như thế. - Mặt cô gái trắng bệch ra đây vẻ sợ hãi.

- Sao lại không?

- Nếu làm như thế, tức là ông sẽ chỉ vào chính mình đấy. Ông không hiểu ư? Chiếc nhãn trước sẽ chỉ vào chính người ông.

- Chẳng sao cả.

- Nếu ông ngã xuống, nó vẫn chỉ vào ông. Nó sẽ chỉ vào ông mãi mãi.

Setton có vẻ không quan tâm đến điều đó lắm. Anh nói:

- Sao lại không? Tôi sẽ làm thử. Tôi sẽ thử ngay hôm nay. Tôi phải thử. Sẽ thử ngay bây giờ.

Niubi nói, giọng lạnh lùng:

- Vâng! Nếu thế xin ông đừng làm ở đây. Đừng làm trong nhà tôi. Nếu ông định thử thì xin làm ở nơi xa - ngoài cánh đồng hoặc trong rừng và là một

mình thôi.

- Rất đúng. Tôi sẽ đến một vùng nông thôn và thử ở đó. Chẳng ai cảm được tôi.

Không nói thêm một lời nào nữa, anh ra khỏi nhà, bước nhanh dọc theo đại lộ. Đứng ở cửa trước, hai người dõi theo anh, đôi mắt ông Niubi đượm buồn.

- Sao thế ba? Sao trông ba lạ thế?

- Ba cũng không biết, nhưng ba nghĩ rằng chẳng bao giờ gặp lại ông bạn ấy nữa.

- Tại sao? Ông ta tự tử hả ba?

- Sao con lại dùng từ đó?

Ông đóng cửa lại và trở về phòng làm việc. Magarit không vui khi cô nhìn vẻ mặt của ba cô.

Niubi tiếp tục câu chuyện:

- Con thấy đấy, chắc ông bạn của chúng ta sẽ mãi mãi ra khỏi cuộc sống của chúng ta. Sau khi chỉ vào chính mình, ông ta sẽ "trở về".

- Trở về ư ba?

- Ông ta lại "trở về". Con còn nhớ từ ấy trên chiếc nhẫn không? Sau 3333 năm những cái nhẫn ấy phải trở về. Nếu ông ta đang đeo nhẫn thì ông ta sẽ phải đem chúng cùng trở về.

- Trở về đâu hả ba?

- Trở về đất nước của Ikhanon. Trở lại cái năm 1366 trước công nguyên.

Nếu ông ta trở về Ai Cập, ông ta sẽ trở về đúng thời hạn. Ông ta đã tự gọi mình là Setti cơ mà. Và những người Ai Cập gọi ông ta là "người của thời đại sau". Bây giờ là thời đại sau, Magarit ạ. Ba con ta đang sống trong thời đại này mà.

Nguồn: Hùng
Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003